

Jesenska gostija

// Barbara Vidmar,
ilustracija Kristina Krhin

NEŽNE MEGLICE SO SE VILE PREK POKRAJINE, KI SE JE ŽE ODELA V RUMENE, RDEČE IN RJAVE BARVE JESENI. VSE JE BILO MIRNO, LE V KOTU ZEMLJIŠČA, KJER JE NEKOČ STALA OPUŠČENA KMETIJA, JE BILO SLIŠATI GLASEN ŠČEBET. MED ŠKORCI, KI SO SEDELI NA TELEGRAFSKI ŽICI, JE VLADALO RAZBURJENJE.

»KAM PA JE IZGINILO TISTO SLASTNO GROZDJE, KI SMO GA JEDLI LANI?« JE ZMEDENO SPRAŠEVAL ŠKOREC NEJC IN SE OZIRAL NAOKOLI. »JA, A NE VIDIŠ, DA SO ODSTRANILI ČISTO VSE GRMOVJE IN DREVJE,« JE OBUPANO ODGOVORILA ŠKORČEVKA JERCA. »BEZGOV GRM, JABLANE, TRTO ...,

ŠE ČEŠNJO SO POSEKALI! LE KAJ SI DOVOLJJO!« JE POVZDIGNILA GLAS. »IN SPET BODO ZASADILI CIPRESE! KAJ PA NAJ Z NJIMI? KO BI NA NJIH VSAJ RASTLI KAKŠNI UŽITNI PLODOVI! SPET BOMO LAČNI!« JE VZKLIKNILA JERCA.

»SAJ SO DEŽEVNIKI ZELO OKUSNI, AMPAK SPREMEMBA V PREHRANI RES NE ŠKODI,« JE ZAŽVRGOLEL KOS TINE IZ GOSTEGA RASTJA NA SOSEDNJEM VRTU. »ZARADI TEGA, KER TU NI VEČ GROZDJA, PA SE PRAV GOTOVO ŠE NI PODRL SVET,« JIH JE SKUŠAL POMIRITI. »VČERAJ SEM BIL NA DRUGI STRANI HRIBA, TAM SE ŠE NAJDE KAKŠNA LEPA TRTA, IN GROZDJE NA NJEJ JE RAVNO PRAV ZRELO. HRANE BO DOVOLJ ZA VSE,« JE ODLOČNO DODAL, ZAPRHUTAL S PERUTMI IN SMUKNIL POD NASLEDNJI GRM.

MED ŠKORCI JE ZAVLADAL NEMIR. »TAM PA NISMO BILI ŠE NIKOLI, GREMO POGLEDAT!« JE VZKLIKNIL NEJC IN ŽE SO S HITRI-

MI ZAMAHI PERUTI POLETALI NOVIM DO-
GODIVŠČINAM NAPROTI.

»TAM, GLEJTE, TAM JE GROZDJE!« JE NAV-
DUŠENO ZAKLICALA ŠKORČEVKA NEŽA IN
ODHITELA PROTI TRTAM V BLIŽINI. SPU-
STILI SO SE NA POKOŠEN TRAVNIK, KI JE
OBKROŽAL UREJENO HIŠO. »BEEENG,« SE
JE V TISTEM HIPU ČEZ DOLINO RAZLEGEL
GLASEN POK. ŠKORCI SO SE NEMUDOMA
RAZKROPILI PO OKOLICI.

»KAJ PA JE BILO TO?« SE JE NEKAJ TRE-
NUTKOV KASNEJE, KO SO SE SPET ZBRALI
SKUPAJ, VES ZADIHAN ČUDIL NEJC IN SE
PRESTRAŠENO OZIRAL NAOKOLI. »NEKDO
STRELJA Z ZRAČNO PUŠKO,« JE MRKO OD-
GOVORILA JERCA. »NEKDO HOČE IMETI
GROZDJE SAMO ZASE. TEGA SPLOH NE RA-
ZUMEM. ALI NI KOS TINE REKEL, DA NAS
TU ČAKA VELIKA POJEDINA?« JE RAZOČA-
RANO ODKIMAVALA Z GLAVO.

»POGLEJTE!« SE JE OGLASIL ZVONKI NEJ-
ČEV GLAS. »TAM OB POTOKU, PRI TISTI
VELIKI KMETIJI NAS ČAKA GROZDJE!« JE
NAVDUŠENO VZKLIKNIL IN VSI ŠKORCI SO
SE OZRILI V TISTO SMER. NI MINIL NITI HIP
IN ŽE SO BILI NA POTI PROTI SADOVNJAKU,
V KATEREM SO SE DREVEŠA ŠIBILA OD ZRE-
LIH JABOLK, HRUŠK IN SLIV. OB ROBU SA-
DOVNJAKA JE BILO ZASAJENIH NEKAJ TRT,
POLNIH ZRELEGA GROZDJA.

»IMATE ŠE KAJ PROSTORA ZA LAČNE ŠKOR-
CE?« JE PREVIDNO POVPRASALA JERCA, KO
SO SEDLI V TRATO POD DREVEŠI. »SEVE-
DA,« SE JE OGLASIL PRIJAZNI GLAS IZPOD
GOSTEGA LISTJA NA NAJBLIŽJI TRTI IN
KMALU ZATEM JE IZ NJEGA POKUKALA
ŠKORČJA GLAVICA. »LE PRIDITE, GROZDJA
JE DOVOLJ ZA VSE! CELO POMLAD SMO PRI-
DNO POBIRALI LIČINKE IN GOSENICE PO
SADOVNJAKU, ZDAJ PA IMAMO GOSTIJO.
TUKAJ SMO VEDNO DOBRODOŠLI!«

ŠE DOLGO ZATEM SE JE S TISTEGA KON-
CA SADOVNJAKA SLIŠAL VESEL ŠKORČJI
ŠČEBET. ŠVIGALI SO S TRTE NA TRTO IN
SI POLNILI SVOJE ŽELODČKE S SLASTNIM
GROZDJEM. ●

